

1. До кого пристане, з тим і зостане

Вчора татусь привів додому вівцю. Точніше баранчика. Каже — баранець сам до нього пристав.

— Іду, — каже, — собі додому, аж тут оцей кучерявець стоїть посеред дороги.

Маму татова розповідь не вразила.

— Вівці не бігають за людьми, як ті цуценята, — зауважила вона.

— А цей побіг, — відказав тато. — Може, тому, що я сказав йому: «Привіт, малий!».

— Не сміши, Роне, — пирхнула мама. — Ніколасе, скажи, — звернулася вона до мене. — Ти коли-небудь бачив таких розумних овець?

— Е-с-е, Баранчик Шон, наприклад, — відповів я.

— Це мультяшний баранчик, — не погодилася мама з моїм аргументом.

— Баранчик-барабанчик! Баранчик-барабанчик! — радісно вигукнув Сирочок. Батьки вдали, що не чують його.

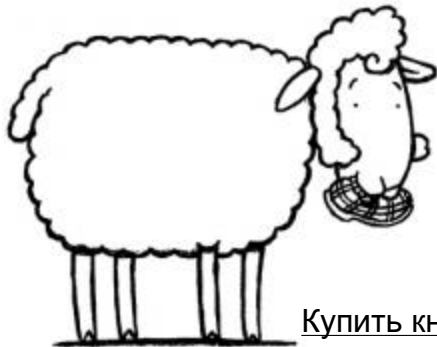
— Барабанчик! Барабанчик! — підхопила Помідорця, але її радісні вигуки теж залишилися без уваги. (Якщо вас дивують імена наших близнят, то це все через те, що вони народилися в бусику для доставки піци. Ідея з іменами, звичайно ж, була таткова, але то окрема історія.)

— Присягаюся, любя, — сказав тато, — я не кликав його. Чесно. Він просто побіг за мною. До речі, його звать Елвіс!

— Тату, звідки ти це знаєш? — здивувався я.

— Та ти глянь на нього, Ніколасе! Хіба він не схожий на Елвіса?!

Баранчик тим часом намагався з'їсти Сирочкового капця, що валявся посеред кімнати. Другий капчик був десь, напевно, у садку чи, може, на яблуні — будь-де, лише

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

не там, де мав бути — на лівій братиковій нозі. Баранчик, до речі, аж ніяк не здавався мені схожим на Елвіса. Швидше на Дарена.

— Гаразд, — здалася мама, невдоволено зиркаючи на тата. — Хай залишається. Тільки відведи його в садок!

— Дороженька, я й не думав, щоб Елвіс жив з нами у спальні, — почав виправдовуватися тато.

— Роне, як і про що ти думаєш — таємниця не лише для мене, а й для решти світу!

Якусь мить батьки свердлили одне одного поглядами. Зрештою тато всміхнувся і зненацька заспівав:

— *Кохана-a-a! Сонце і небо-o-o, Море і віте-е-ер. Це ти-u-u, це ти-u-u-u! Кохана-a-a....*

— Припини! — засміялася мама. — Іди вже, клоуне бородатий!

І мама заходилася випихати татуса з дому разом з його баранчиком.

Одне слово, схоже, що Елвіс залишиться жити у нас, принаймні поки що.

— Ця тварина мала б комусь належати, — стала розмірковувати мама, повернувшись у дім. — Вівці не вештаються вулицями

просто так, щоб зрештою пристати до якогось роззяви.

— Я чув, як ти мене обізвала! — долинув із дверей татів голос. — Я не роззява. Хіба я схожий на роззяву, Ніколасе?

Я зміряв тата поглядом.

— Ну, якщо цей баранчик схожий на Елвіса, то чому б тобі не бути схожим на роззяву?

— Оце діждався дяки на старості літ! Спасибі, синку! — за-

бідкався тато. — І це після всього, що я для тебе зробив! Я ж тебе пеленав, підгузки міняв...

— Не вигадуй, дорогенький, — втрутилася мама. — Ти казав, що не можеш одночасно затуляти носа і міняти підгузки. Згадав?

— Е-е-е, ну гаразд. А як щодо купи інших речей, які я робив? —

не відступав тато. — Пригадуєш, якось я навіть приготував обід.

Мама заперечливо похитала головою.

— Ні, Ронс, ти намагався приготувати обід, але в тебе все згоріло! Навіть кухонний рушник спалахнув!

— То вийшло випадково, — запротестував татусь. — Окей, окей, ну щось же я таки зробив для тебе, синку. О, згадав — я навчив тебе показувати «фирканого дурника». Ось! У тебе чудово виходило!

Я, звичайно, пам'ятав цю історію.

— Авжеж, тату. А наступного дня я пішов до школи і навчив показувати «фирканого дурника» увесь клас, за що врешті отримав першокласного прочухана в кабінеті директора.

Тато зрештою підняв руки вгору.

— Здаюся. Я нікчемний тато і нічогоісенько для тебе не зробив.

— Все гаразд, татку, — мовив я з усмішкою. — Не драматизуй. Ти все одно найкращий з татів. Ну скажи — який ще тато додумається притягти додому вівцю?

— Або крокодила, — підказала мама. — Досі згадую Хрумайла.

— Авжеж, — повеселішав татко, — твоя правда, Ніколасе. Таких татусів, як я, небагато. Мене треба записати до Книги світових рекордів за те, що я найякийсьтамніший татусь у світі!

— Найдивакуватіший, — запропонувала мама, і тато показав їй язика.

— КУКУвасісі! — спробувала повторити Помідорця і захихотіла.

— Точно! — підхопила мама. — Найбільший КУКУВАСЯ на світі. Молодець, доцю!

— Красно дякую, дорогенька сімеєчко, за титул! — низько вклонився нам тато, вдаючи ображеного.

Отак ми й живемо. А тепер з нами в садку живе ще й баранчик Елвіс. Також у нас є півень (Капітан Тидокукураєшся), чотири курки (Кокоса Гриль, Кокоса Нель, Кокоса Хороша і Кура Какура), два кролики, коза Посмітюха і черепаха Шумахер. Мама вважає, що Елвіс просто загубився і, можливо, хтось його шукає, тож вона збирається обдзвонити всіх місцевих фермерів і з'ясувати це.

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>